

وقتی همه «نگران» شدند

تاج، ویلموتس و چند مقصر دیگر!

روند ناکامی های تیم ملی مقابل عراق، همچنان ادامه دارد. پس از حذف شدن از جام ملت‌ها به دست عراق و تساوی در آخرین مسابقه رسمی، این بار عراقی‌ها موفق شدند همه سه امتیاز جدال حساس در مرحله پیش‌مقدماتی جام جهانی را از تیم ملی ایران بگیرند. با این شکست، ایران در رده سوم گروه و هش باقی ماند تا سر نوشت صعود به مرحله بعدی، به دیدارهای برگشت کشیده شود. شرایط این روزهای تیم ملی، اصلا امیدوارکننده نیست و این ماجرا، مقصران زیادی دارد.

آرژان هرنود

نمایش تیم ملی در دو مسابقه اخیرش با بحرین و عراق، اصلا چنگی به دل نزد. ایران در نیمه اول مسابقه عراق، حداقل کمی بهتر از نمایشش برابر بحرین نشان داد و توانست مسابقه را به تساوی بکشاند اما باز هم در نیمه دوم، نشانی از نظم و استراتژی دقیق در این تیم دیده نشد و سرانجام یک ضربه کرنر، تنبیه سختی را برای این

سوژه روز

درباره کاپیتانی که با اضافه‌روی دوش تیم ملی است

پیر شدی، بزرگ نه!

آرژان طاری

از همان لحظه‌ای که نام مسعود شجاعی در بین نفرات فیکس تیم ملی ایران در مسابقه حساس با عراق قرار گرفت، نگرانی‌های زیادی برای هواداران تیم ملی به وجود آمد. از آخرین بازی خوب شجاعی در رده ملی، سال‌های زیادی می‌گذرد و او در این سال‌ها بیشتر یک کاپیتان نیمکت‌نشین در تیم بوده است. مرد شماره هفت یک بار دیگر فرصت داشت تا همه ذهنیت‌های منفی را در مورد خودش تغییر بدهد اما نه تنها چنین کاری انجام داد، بلکه به همه ثابت کرد که حضورش، آینده تیم ملی را به خطر می‌اندازد. حالا همه از محرومیت او برای بازی بعد راضی هستند و از شنیدن خبر خداحافظی این بازیکن، خوشحال‌تر هم خواهند شد!

ترکیبی که مارک ویلموتس برای مسابقه با عراق انتخاب کرد، بیش از حد آسیب‌پذیر به نظر می‌رسید. به ویژه حالا که امید ابراهیمی به شدت افت کرده و بدترین دوره فوتبالتش را پشت سر می‌گذارد، به مهره‌هایی با مسئولیت‌پذیری و دوندگی بالا در خط

اتفاق روز

بررسی احتمالات صعود ایران به مرحله دوم انتخابی

اما واگر همیشگی!

اگر آن کرنر دقیق پایانی اتفاق نیفتاده بود و مسابقه ایران و عراق با نتیجه تساوی به پایان می‌رسید، سر نوشت صعود هنوز کاملاً در دست خودمان بود و با چهار برد متوالی، به عنوان صدرنشین حتمی راهی مرحله دوم انتخابی جام جهانی می‌شدیم. شکست برابر عراق، ماجرا را در ظاهر کمی پیچیده‌تر کرده اما به نظر می‌رسد باز هم سر نوشت تا حدود زیادی در دست خودمان است و همچنان می‌توانیم به حضور در مرحله بعدی، امیدوار باشیم. تیم ملی در مرحله

تیم رقم زد. شاید هیچ‌کس از نتیجه مساوی ناراضی نبود اما شکست مثل آوار، روی سر تیم ملی فرود آمد و این عراقی‌ها بودند که زمین مسابقه را بالبخند آخر ترک کردند. عملکرد مارک ویلموتس با این شکست، حالا برابر بحرین نشان داد و توانست مسابقه را به تساوی بکشاند اما باز هم در نیمه دوم، نشانی از نظم و استراتژی دقیق در این تیم دیده نشد و سرانجام یک ضربه کرنر، تنبیه سختی را برای این

خلیل زاده با وجود درخشش در لیگ از سوی او به تیم ملی دعوت نمی‌شود. هافبکی مثل فرسید اسماعیلی نیز با وجود انگیزه و استعدادش، جایی در لیست‌های این مربی ندارد. خط دفاعی تیم با حضور کنعانی‌زادگان و رامین رضاییان، به شدت آسیب‌پذیر است و در خط هافبک نیز، بازیکن ناآماده و دور از فرمی مثل امید ابراهیمی تعویض نمی‌شود و بازیکن تمام‌شده‌ای مثل مسعود شجاعی، از ابتدایه میدان می‌رود.

ویلموتس به تساوی در این بازی راضی است باز این مسابقه، برده می‌خواهد. همین استراتژی نامشخص و تردید بزرگ، در نهایت به ضرر ایران تمام شد. مارک ویلموتس به اندازه کافی برای این اردوی تیم ملی وقت و انرژی نگذاشت، لیگ را از نزدیک تماشا نکرد و بهترین‌های ممکن را به اردو فرستاد و تا همین چند روز قبل، در آستانه فسخ قرارداد با فدراسیون فوتبال بود. تیم ملی برای رسیدن به جام جهانی، به تمرکز و انرژی به مراتب بیشتری نیاز دارد و او باید تعهد بیشتری از خودش نشان بدهد. هر چند که نمی‌توان این مربی را تنها مقصر اصلی این نتیجه دانست.

بسیاری از رسانه‌ها و هواداران تیم ملی، هنوز درک نکرده‌اند که دوران کی‌روش دیگر به پایان رسیده است. آنها دست از مقایسه و دوقطبی‌سازی بر نمی‌دارند و همچنان به تخریب تیم ویلموتس ادامه می‌دهند. آن هم در حالی که خود کی‌روش در کلمبیا، به یک مربی مغرور و نخواستی تبدیل شده است. کی‌روش، مربی خوبی بود اما تنها راهکار فوتبال ایران برای رسیدن به خوشبختی به شمار نمی‌رفت. تیم ملی با او چند باخت خفیف فراموش‌نشده به قدرت‌های بزرگ دنیا داشت اما نه قهرمان آسیا شد و نه از مرحله گروهی جام جهانی عبور کرد. عده‌ای از همین حالا روی اخراج ویلموتس از تیم ملی تاکید دارند اما طبیعتاً فدراسیون فوتبال، نمی‌تواند از عهده تأمین مخارج این مصمم بر بیاید. حتی اگر پولی از غیب برسد و این تصمیم هم عملی شود، طبیعتاً گزینه بعدی یک مربی ایرانی خواهد بود و تیم ملی به جایی که جز بن‌بست نخواهد رسید. این فدراسیون، توانایی امضای قرارداد با دو مربی خارجی

شاید هیچ‌کس از نتیجه مساوی ناراضی نبود اما شکست مثل آوار، روی سر تیم ملی فرود آمد و این عراقی‌ها بودند که زمین مسابقه را بالبخند آخر ترک کردند. عملکرد مارک ویلموتس با این شکست، حالا کمی ناامیدکننده‌تر از گذشته نیز شده است

در یک سال راندارد و اگر هم ویلموتس بر کنار شود، یک مربی بدون رزومه از لیگ برتر خودمان، جای او را خواهد گرفت.

ویلموتس، مقصر است که دیر به تیم ملی اضافه شده اما مقصر اصلی، فدراسیونی است که حتی نتوانسته دستمزد این مربی را پرداخت کند. مگر فدراسیون چه کار دیگری دارد که همین مسئولیت ساده را نیز به درستی انجام نمی‌دهد.

فدراسیون مقصر است که حتی نتوانسته یک دیدار تدارکاتی برای تیم ملی اش هماهنگ کند تا فیدایی بعدی نیز به سادگی از دست برود. با این فدراسیون و این تدارکات، رسیدن به جام جهانی از همیشه سخت‌تر خواهد بود. تیم ملی، سزاوار شرایط به مراتب بهتری است اما فدراسیونی‌ها از سکوت و نجابت سرمربی جدید سوء استفاده کرده‌اند و هیچ امکاناتی را برای این تیم به وجود نیاوردند. آنها لایق یک مربی هستند که با داد و فریادهای روزانه و توهین‌های مکرر، حیثیت‌شان را به خاطر هماهنگ نکردن یک بازی دوستانه به باد بدهد!

همه خاطر‌های خوب قبلی‌اش را نیز تباه کند. در لیگ برتر، هافبک‌های به مراتب بهتری از مسعود وجود دارند. اگر او متوجه نیست که باید این تیم را با «احترام» و به صورت داوطلبانه ترک کند، بهتر است حداقل سرمربی تیم ملی درهای خروج را برای این بازیکن باز کند. البته که مارک ویلموتس در بازی دادن به «مسعود شجاعی» مقصر است اما شاید او هم هرگز تصور نمی‌کرد بازیکنی که با برچسب کاپیتان تیم ملی به تیمش اضافه شده، فاقد هوش و مسئولیت‌پذیری در زمین فوتبال باشد. در دو بازی حساس گذشته، دو کاپیتان مقصران اصلی شکست تیم ملی بوده‌اند. مهره‌هایی که باید با توجه به تجربه‌شان، الگوی ستاره‌های دیگر باشند اما عملاً به «درس عبرت» تبدیل شده‌اند!

جدول رده‌بندی خواهد بود و عراقی‌ها به صورت مستقیم به مرحله بعدی می‌رسند. در این صورت، تیم ملی باید به قرار گرفتن بین چهار تیم برتر دوم در گروه‌های مختلف، امیدوار باشد. با ۱۸ امتیاز، این اتفاق «شدنی» به نظر می‌رسد. عمان، بحرین، کویت و چین تا امروز چهار تیم دوم برتر رقابت‌ها به شمار می‌روند. حتی اگر کویت و چین در بازی‌های برگشت ۱۰ امتیاز هم کسب کنند، باز هم ایران با ۱۲ امتیاز می‌تواند راهی مرحله بعدی شود. پس چیز زیادی برای فوتبال ایران تغییر نکرده است. ما تنها یک راه برای رسیدن به مرحله سوم مقدماتی جام جهانی ۲۰۲۲ قطر در منطقه آسیا داریم و آن، برتری در همه دیدارهای دور برگشت است. میزبانی از عراق و قطر در ورزشگاه آزادی، می‌تواند ایران را به این خواسته مهم برساند.

آخرین تجربه حضور فیکس شجاعی در یک بازی رسمی، مسابقه با مراکش در جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه بود. آقای کاپیتان آن روز آنقدر بد و ناامیدکننده ظاهر شد که داد همه در آمد و از آن به بعد، دیگر هیچ‌کس او را به صورت ثابت در یک بازی رسمی تیم ملی ندید. معماری بزرگ‌امادار این موضوع خلاصه می‌شود که چرا او قید حضور در تیم ملی را نمی‌زند و چرا مربی‌ها همچنان برای حضور در اردوها از این بازیکن دعوت به عمل می‌آورند. مسعود شجاعی قصد دارد به چهارمین جام جهانی دوران فوتبالتش برود اما با این سطح بازی، عملاً دارد رویای صعود به جام جهانی را برای تیم ملی بر باد می‌دهد. او هم مثل بسیاری از ستاره‌های فوتبال ایران، زمان در دست خداحافظی از تیم ملی را بلد نیست و آنقدر در تیم می‌ماند که

دایره صعود کنندگان است اما بعید نیست که این جدول در بازی‌های دور برگشت، کاملاً تغییر کند. تردیدی وجود ندارد که تیم ویلموتس برای صعود، باید هر چهار دیدار بعدی‌اش را با پیروزی پشت سر بگذارد. به جز این، هیچ راه دیگری برای رسیدن به مرحله بعدی وجود نخواهد داشت. اگر ایران چهار مسابقه بعدی را با پیروزی سپری کند، ۱۸ امتیازی خواهد شد. با فرض اینکه بحرین و عراق هم دو بازی ساده با هنگ‌کنگ و کامبوج را با پیروزی پشت سر بگذارند، بحرین ۱۴ امتیاز و عراق ۱۶ امتیاز خواهد داشت. در این صورت اگر بازی بحرین و عراق با نتیجه تساوی و یا پیروزی بحرین تمام شود، ایران به صورت مستقیم راهی رقابت‌های مرحله دوم مقدماتی جام جهانی خواهد شد اما اگر عراق در آن نبرد به پیروزی دست پیدا کند، ایران تیم دوم